

akkor tudja meg az ember, kivel jó lefeküdni este..., máskor kellett volna születni..., még semmit se éltem... Most tudom csak, hogy kellene élni..., és nem mondhatom el már senkinek..., most kellene újrakezdeni..., egy más világban..., nem ilyen világban..., egy pillanat, nem tarthat tovább..., azt mondják, előrebuknak..., ott..., ott a kerítés fölött az ég... az már szabad..., nem félek a haláltól..., rajtam már nem lehet segíteni..., nemsokára már szabad leszek...

A lövéstől lehullott a kerítésről egy kis faldarab.

Valahol délkeleten fölillantak a torkolattüzek; aztán mély bögéssel megdördültek az ágyúk...

Vége.

KOVÁCS MIKLÓS

FELHŐ UTCA, KORMÁNYOS UTCA

*Felhő utca, Kormányos utca,
február a tavaszt tanulja,
s ott ahol napsütött a járda,
sétálunk: apa és a lánya.*

*Lépünk a döccenő kövekre,
a fények futamát követve,
hol az eget az utcavégig
rozzant kerítések szegélyzik.*

*S hol — először — csak mint az árnyak
megmozdul csöndje a világnak,
majd muzsikálnak, énekelnek
az öreg házak, udvarok, kertek.*

*Színes betűkkel egy felirat,
szikkadó sárban egy papírlap,
játsszó gyerekek a kapukban,
s nénikék — merengve magukban.*

*Szunnyadó füvek gyökerében,
most nyesett akácok érében,
földből fakadt nedvekben zengés
kíséretében a keringés.*

*Örülnek — múltván a hideg tél,
mint én neked, hogy megszületté,
s a fényt, napot váltod zenére
s a világot derűre, fényre.*